

HET RADIOPRAATJE N.C.R.V. VAN 7 JANUARI 1952.

De redactie ontving aanmerkingen van een aantal lezers naar aanleiding van het opnemen der mededeling van de Afdeling Publiciteit van de Stichting voor de Landbouw aan de pers, dat bovengenoemde radiopraatje behandelt; althans het opnemen zonder commentaar. Een van deze reacties, die het persbericht serieus analyseert volgt hieronder.

Omdat wij in de laatste tijd ook bij andere artikelen en boekbesprekingen soortgelijke opmerkingen horen of ontvangen, gebruik ik de gelegenheid onze lezers er op te wijzen, dat de redactie zeker niet altijd met elk onderdeel van de inhoud accoord gaat. Als in het tijdschrift alleen zou kunnen worden opgenomen, wat absoluut door de beugel kan — althans volgens het oordeel der redactie — zouden wij om een voorbeeld te nemen, over de rentabiliteit spoedig zijn uitgepraat en in een soort van zelfgenoegzame verstarring voortleven of eigenlijk voortbestaan zonder te leven. Dit, terwijl het juist voor een verdere ontwikkeling der denkbeelden nodig is, een gelegenheid te hebben voor de uitwisseling van gedachten. Ik persoonlijk hoop dan ook evenzeer, dat de lezers, die kritiek hebben op een of andere uiting in het tijdschrift, deze niet achter zullen houden.

Dit geldt ook voor het genoemde radiopraatje, waarop — dus gelukkig — een reactie volgt. De geest, die uit het praatje spreekt, is symptomatisch voor de verhouding Landbouw—Bosbouw in ons land. De Landbouw is nu eenmaal gespeend van enig begrip voor de bosbouw en wat daar geldt.

Wij hebben hier een waarschuwend illustratie der gevolgen van het ontbreken van een afdoende activiteit op het gebied der voorlichting door de bosbouw zelve.

In Beieren zijn bosbouwdeskundigen toegevoegd aan de landbouwvoorlichting. Dit houdt natuurlijk verband met de verhoudingen van het bosbezit daar. Het aantal kleine boeren-bosbezitters, die voorlichting voor hun landbouw en hun bosbouw nodig hebben, is in Beieren zeer groot. Eigenaren met minder dan 2 ha bos zijn er 220.600 met een oppervlakte bos van 175.000 ha. In ons land hebben wij aan een dergelijke combinatie van voorlichting geen behoefte. Maar wel zal de bosbouw moeten trachten, bij de ontwikkeling van de voorlichting niet alleen de bosbezitters sensu stricto te bereiken, doch ook aandacht moeten schenken aan de boeren en niet te vergeten hun voorlichtingsdienst.

Maar afgezien van deze stimulans, waardoor het opnemen van het radiopraatje zijn nut kan hebben, wordt er een punt belicht, dat ook in leidende kringen van de landbouw als een sterke rem wordt beschouwd, die de uitbreiding van de populieren cultuur tegenhoudt, de plucht tot herplanten. Het is geen wonder, dat de lagere goden in de landbouw en zeker de boeren zelf bij deze opvatting van de leidinggevende figuren hier niet achterblijven.

Deze situatie is dan ook zeer terecht aanleiding voor degenen, die de zo gewenste verdubbeling van de productie aan populierenhout in ons land als een minimum beschouwen en trachten te bevorderen, om zich ernstig over een uitzonderingspositie voor de populieren te beraden.

H. VAN VLOTEN,
Voorzitter van de Redactie.